

Minyatür Terlik

Dedem kundura ustasıydı. Hapishanelerdeki mahkumların derileriyle ördüğü rengarenk boncuklu terlik üstlerini, boncuklu terlik haline getiren Türkiye'deki iki ustadan biriydi. Ali ustaydı. Ali usta... Bu iki kelimenin yan yanayken bir enerjisi var benim için. Tek kalfası anneannemi saymazsak bütün gün bir başına çalışan, sadece boncuklu terlik yaparak kendine küçük bir servet yapan, onu tanıdığım günden beri beyaz sakallı olan dedem, elinde çekici, dudağının kenarından hiç eksik olmayan "mıh" dediği küçük çivileri ve insanı bir tuhaf eden bali kokusu içinde, hiç yorulmayan, hep gülümseyen bir masal kahramanı gibiydi.

Cezalı olduğum gün...

- *Kanıyor mu parmağın?*
- *Kanamıyor artık ama çok kanadı ilk kesildiğinde.*
- *Anne sözü dinlemezsen böyle olur. Bıçaklarla oynamanın ne kadar tehlikeli olduğunu öğrendin böylece.*
- ...
- *Kimin için yapıyordun o terliği?*
- ...
- *Neyse gel, ağabeyin sarı kiraz getirmiş...*
- *Ağabeyim bağa mı gitmiş?*
- *Sarı kiraz toplamaya gitmişler dedenle sabah.*
- *Beni niye götürmediler anne ya?*

- Sen cezalıydın. Hem elin sarılı. Nasıl çıkacaktın ağaca?

O gün cezalıydım. Değil oyun oynamak, dokunmanın bile yasak olduğu dedemin bıçaklarından biriyle, Elif için minyatür bir terlik yapmaya çalışırken, sol elimin işaret parmağını kesmiştim. Ne çok kanamıştı!

Yaz sonuydu. Sonbaharın serin esintileri açık bırakılan camlardan evlerin içine sızıyor, terden ıslanmış çarşafların yerini serin uykuların alacağı yağmurlu günler yaklaşıyordu. Yaz tatilimin son günleriydi. Kuzey Anadolu' da, memleketimiz olan küçük bir kasabaya, her yıl olduğu gibi, babamın senelik izninin bir kısmını geçirmek ve akrabalarımızı görmek için gelmiştik. Annem, babam ve ağabeyimin doğduğu, annemin ve babamın gurbet öncesi hayatlarının geçtiği yerdı orası. Başka bir şehirde doğmuş olmama rağmen benim de memleketim sayılıyordu. Uzak ve yakın, tanıdığım ve tanımadığım bütün akrabalarımız oradaydı: anneannem, dedem, teyzelerim, halalarım, amcalarım, dayım ve hepsinin çocukları, hatta torunları. Neredeyse birkaç ev ara ile bir akraba yaşıyordu kasabada. Aslında bütün kasaba akraba sayılırdı çünkü herkes küçük kasabaların çaresizliği içinde uzaktan akrabaların çocukları ile evlenmiş, akrabalık ilişkileri içinden çıkılmaz, karmakarışık bir yün yumağına dönüşmüştü.

- Hani şu hep annemle gezen Naciye teyze var ya, kim o dede?

- Naciye teyze mi? Annenin halasının kızı.

- Peki annem kocasına niye dayı diyor?

- Çünkü o da annenin dayısının büyük oğlu.

- Annemin halasının kızıyla dayısının büyük oğlu mu evli yani?

- Evet.

- Peki, Naciye teyzenin kızı Zehra ablam benim neyim oluyor?

- Hiçbir şeyin olmuyor. Zehra ablam oluyor işte.

- Uzaktan yeğenim oluyor bence.

- Hah işte, uzaktan yeğenin oluyor...

Böyle sorulara dedem doğal olarak karşılık bulmakta zorlanıyordu. Aslında, kim kimin nesi oluyor, çok da umurumda değildi. Benim soruları sorma nedenim başkaydı. Yaşımdan beklenmeyecek kadar akıllıca sorular sorduğumda dedemin yüzünde sadece benim yakalayabildiğim, başımı hafifçe iki yana sallayarak yaptığı gizli bir gülüş beliriyordu ve ben o gülüşe bayılıyordum.

Ülkenin bir ucundan diğer ucuna sadece akrabaları ziyaret etmek için her yıl gidişimde derin manalar aramıyordum o zamanlar. Göç etmek nedir, ekmek parası nasıl kazanılır, hayat nasıl acımadan koparır ve savurur insanı doğduğu topraklardan, memleket toprağı gün gelir nasıl tüter insanın burnunda bilmiyordum. Bütün çocuklar gibi ailemin bana sunduğı korunaklı hayatın içinde kaygısızca yaşıyor ve bir an önce büyümeyi istiyordum. Benim için, saatler süren zevkli bir yolculuk, her kapıda ilgi ve dalından yenen taze tatlar demektir o geziler.

Bağı gittiğimiz gün...

- *Burada daha çok kiraz var, binlerce...*
- *Beni de çek oraya...*
- *Olmaaaz, sen bücürsün, senin boyun yetmez.*

Dikdörtgen bir üzüm bağı vardı Ali dedemin. Çevresinde de elma, ceviz ve kiraz ağaçları sıralanmıştı. Şehrin iç bunaltan renksiz ve şekilsiz beton binalarından, oyun oynadığımız tozlu inşaat sahalarından sonra, bütün renklerin tüm canlılığıyla parladığı o küçük toprak parçasında, salkım salkım üzümlerin, dalından sarkan kirazların, yemyeşil elmaların arasında, bir masal kitabının rengarenk sayfaları içinde geziyor gibi hissedirdim.

Bence en güzel ağaç sarı kiraz ağacıydı. Bal tadında kirazları olurdu ve ona tırmanmak ağacın biçiminden olsa gerek daha kolaydı. Annem, ağabeyim ve ben bulaşık önlüğüne benzeyen çift gözlü bir önlükle ağaca çıkar, olgunlaşmış sarı kirazları toplardık. Annem çocukluğundan kalan bir çeviklikle ve hiç beklemediğimiz hamlelerle bir anda çıkıverirdi ağaca. Ağabeyim ise her zaman bizden birkaç dal daha yüksekte olurdu. Benim boyumun kısalığı, annemin ise artık ağaçlara tırmanmadığından tembelleşen kasları ve fazla kiloları daha yukarı çıkmak için gerekli hamleleri yapmaya yetmiyordu. Ağabeyim de bu durumu beni kızdırmak için çok iyi kullanıyor, fırsat bulduğu her an bana 'Bücür' demekten tarifsiz bir keyif alıyordu.

Bir an önce boyumun uzamasını, en üst dallara çıkmayı ve oradan ağabeyimin kafasına çürük kirazlar atmayı ne çok isterdim.

- *Toplatıp satmak bir işe yaramıyor oğul, iyisi mi yediğimiz kadarını yiyelim, gerisi kuşların nasibi artık, dedi dedem o sabah bağda.*

Biz şehirde meyveleri ziyan olmasın diye kilo ile alıp özenle saklıyorduk. Oysa sarı kirazların çoğı dedemin bağında toplanmadığı için olgunlaşıp, ilk rüzgarda yere düşüyordu.

Kasabada hemen herkesin bahçesinde de kiraz ağaçları olduğu için kirazların çoğu dalında kalıyor, dedem de toplayamadığı kirazları kuşlara bırakıyordu. Meyvesini kuşlarla paylaştığı ağaçları vardı dedemin. Beyaz sakallarını sıvazlayarak ağır ağır konuşunca, gözümde büyüdükçe büyür, o rengarenk masal sayfasının içinde, masalın baş kahramanı oluverirdi.

Dedemin apartmanının teras katında...

Ne zaman canım sıkılsa dedemin üç katlı apartmanının dördüncü katına çıkardım. Kaba inşası tamamlanmış, duvarları örülüp odalara ayrılmış ama öylece tamamlanmadan bırakılmış bu sözde dördüncü katın, ön cephe pencere boşluklarının birinden, kasabayı seyrederdim. Apartmanın tam karşısındaki benzin istasyonuna gelen pancar yüklü traktörleri sayardım. Ama kırmızı traktörleri ve mavi olanlarını ayrı ayrı sayardım. Maviler daha azdı, daha eskiydi ama ben mavi olanlarını seviyordum.

Aralıksız süren, hiç bitmeyen bir esinti vardı dördüncü katın koridorlarında. Her şey - teraslar hariç- benim oyun alanım olmak için özellikle tamamlanmamıştı sanki. Dördüncü katta dolaşmam serbestti ama teraslar yasaktı. Dedem dördüncü katı bile tamamlayamamışken bir gün beşinci katı da çıkarız diye terastaki kolon demirlerini, oyun oynayan bir çocuk için çok tehlikeli olabilecek şekilde, öylece açıkta bırakmıştı. (O yılların birinde apandisit ameliyatı olduğumda, yanımdaki yatakta yatan çocuk bir saklambaç oyunu sırasında, yine böyle açıkta bırakılan kolon demirlerinin üzerine düştüğünü ve bağırsaklarının bir kısmının alınmak zorunda kaldığını çocukça bir gururla anlatmıştı.) Yine de annem çamaşır asmak için terasa çıktığında ben de onunla çıkıverirdim. Kenardan yürüyerek terasın ucuna gelir ve apartmanın sol yanından akan küçük kasaba çayını, üzerindeki derme çatma köprüyü, o köprüden geçen, eşeklerin çektiği küçük yük arabalarını görür ve sadece kitaplarda gördüğüm bu manzarayı seyredemediğim için çok sevirdim.

Ama asıl zevkim dedeme çalışırken yardım etmek ve kalan malzemelerden minyatür terlikler yapmaktı.

Dedemin ev atölyesi...

- *Çivileri sökelim mi dede?*
- *Hayır, akşam sökeceğiz.*
- *Ben sökeceğim ama söz ver...*
- *Tamam, sen sökeceksin.*

- *Bak dede, benden önce ağabeyim sökerse darılırım ha...*

- *Tamam, oğul, tamam...*

Sabah ezanından yatsıya kadar çalışırdı dedem. Oturma odasını neredeyse bir atölyeye çevirmişti. Taburesinin önünde küçük bir masası vardı ve masanın etrafında kullandığı araç gereçler asılıydı. Herşeyin elinin altında olduğu bir metrekarelik bir alanda çalışıyordu. Zorunlu olmadıkça da kalkmazdı üç kat minder koyduğu taburesinden. Sanki hiç yorulmuyordu. Zevkle ve titizlikle yapıyordu işini. Bizim yaptığımız küçük bir hatayı gördüğünde hiç üşenmeden yaptığını bozuyor, bütün işi yeni baştan yapıyordu. Bugün şehirlerde neredeyse kimsede kalmayan bir asaletle, yaptığı işe ve kendisine saygı göstererek dokunuyordu malzemelerine.

Bazen dakikalarca bakakalırdım dedeme. Onun elinde en sert malzemeler yumuşuyor, en keskin bıçaklar itirazsız yolunu buluyor, kolları defalarca, yorulmadan inip kalkıyor, tek başına kocaman bir makine gibi çalışıyordu. Herşey; çekiçler, masatlar, bıçaklar, çiviler, yapıştırıcı fırçası ona itaat ediyordu. ‘Usta’ kelimesinin anlamını yaşlıtlarımın birçoğundan önce, görerek öğreniyordum.

Radyosu bütün gün açık olurdu dedemin. Ajansları asla kaçırmaz, kendisi için önemli bir haber olduğunda - o günlerde İran–Irak savaşı haberleri dedemi çok üzüyordu, müslümanın müslümanla savaşmasını bir türlü anlayamadığını söylüyordu her seferinde - çalışmayı bırakır, elinde tuttuğu işe bakakalır, sanki birden büyük bir ciddiyetle donuverirdi. Ben de onunla birlikte kaşlarımı çatarak durur, haberlerde ne söylendiğini tam olarak anlamasam da, dedem elindeki çekici ya da penseyi tekrar kullanana kadar dondururdum kendimi. Belki de bilmeden mola veriyordu dedem ajansı dinlerken. Bütün gün yemekler dışında dinlenmediğine göre, her saat başı beş dakika haberleri dinlerken vücudunu da dinlendiriyor olmalıydı.

İrili ufaklı, çok keskin bıçakları vardı dedemin. Gün boyunca birkaç kez bıçaklarını masat denilen, kaleme benzeyen bir aletle bileyleydi. O kadar hızlı ve ritmik bir şekilde yapardı ki, o yokken bazen masatı alır, bıçaklara dokunmam yasak olduğu için elime geçirdiğim bir kalemlle aynı şekilde ses çıkarmaya çalışırdım. Ama dedemin hızının onda birine bile erişemez, dedemin usta bir müzisyen gibi yıllar içinde özenle bestelediği melodisini asla tutturamazdım...

Terliklerin ince işleri bittikten sonra apartmanının alt katındaki küçük dükkanına iner, Almanya’dan getirttiği pres makinelerinde terlikleri plastik tabanlara yapıştırırdı. Sonra oturur kısa bir mektup yazardı;

' Sevgili Hasan kardeşim, terliklerini yapıp bugün gönderdim. 32 çift. Parayı da dün aldım. Allah bereket versin. Senin işlerin de bereketli olsun.

Gözlerinizden öperim. Allah kurtarsın. Allah'a emanet ol.

Ali Usta.'

Ardından kısa mektubunu ve terlikleri karton yağ kolilerine koyar, sağlamca paketler, Rus yapımı sepetli motorunun sepetine yükleyip PTT ye giderdi. Filmlerdeki Alman askerlerinin giydiğine benzeyen, kulaklar için ayrıca parçaları olan kürklü başlığını taktığı yağmurlu günlerde, çok komik olurdu dedem motorunun üzerinde. Büyük bir gürültüyle motorunu çalıştırır, bizim karşısında kahkahalarla gülmemize hiç bir şey demeden, hatta bizi daha da çok güldürmek için asker selamı da çakararak, ortalığı mavi bir dumana boğarak uzaklaşırdı. Dedemle gitmeyi çok isterdim ama sepette yer olmadığı için dedemin arkasına oturmam gerektiğinden ve o yıla kadar yeterince sıkı tutunamayacağım düşünülduğünden dedemle postaneye gitmeme izin çıkmamıştı. Ama ilk kez o yıl – artık büyümüşüm - beni de arkasına alıp postaneye götürmeye başladı.

Dedemi postanede herkes tanıyor, çalışan tüm memurlar dedeme sevgiyle ve saygıyla gülümsüyor, hemen elinden koliyi alıyor, tartıyor, hesaplıyor, işini iki dakikada hallediyorlardı.

Küçük orta odada, uyumadan önce...

- *Gülmemiştiiiiir. Sana öyle gelmiştir.*
- *Güldü işte. Öyle uzun uzun baktı bana.*
- *Seni nereden tanıyor peki?*
- *Tanıyor.*
- *Hah, tamam işte. Tanıyor da niye gülüyor peki? Sen tanımadıklarına gülüyor musun? Adını bile bilmiyorsun daha.*
- *Biliyorum adını. Adı; Elif...*
- *Duymuşundur birisi seslenince.*
- *Uzun uzun baktı ama.*
- *Kim bu kısa boylu, çirkin çocuk, diye bakmıştır.*

- *Sensin çirkin. Hatta maymun gibisin.*
- *Bak çakarım bir tane.*
- *Çaksana, hadi çaksana...*

Elif'i ilk kez babasının yanında postanede görmüştüm.

Ben on üç yaşındaydım. Ortaokulun birinci sınıfını o yıl bitirmiştım. Artık kravatlı ve takım elbiseli bir delikanlıydım. İçimde hiç bilmediğim kıpırtılar özellikle geceleri gelip yüreğimden vücuduma yayılıyordu. O güne kadar pek de sevmediğim kızlara, nedenini kestiremediğim bir heyecanla bakmaya başlamıştım.

Boyu benden biraz uzundu Elif'in. Zaten ilkokul sonlarına doğru kızlar birden uzarlar, erkeklerse bodur kalırlar. Doğanın kadınlara verdiği ilginç bir önceliktir bu. Ama sonra lisede kızlar durur, erkekler birden serpiliverirler. O günlerde, annemin dediği gibi bir iki yıl içinde birden serpilivereceğimin hayaliyle avunuyordum.

Elif'in saçları iki yandan örülüydü o gün. Esmerdi benim gibi. Ela gözlüydü. Kocaman, canlı ve parlak gözleri vardı. Dünya güzeli bir kızdı. Onun, o güne dek gördüğüm en güzel kız olduğuna yemin edebilirdim.

Postane müdürünün kızı olmalıydı. Babasının odasında, büyük masanın üzerinde resim yapıyordu. Dakikalarca fark ettirmeden onu seyretmişim. Sonra bir an için göz göze gelmiş, tanımsız bir zaman dilimi içinde – o gün bana sorsanız dakikalarca derdim - bakakalmıştık birbirimize. Bana gülmüştü sanki gizlice. O kısacık an, yıllar sonra bugün, ne tuhaf değil mi, net bir fotoğraf olarak duruyor hafızamın bir köşesinde. Ağabeyime kalırsa ben öyle sanmıştım. Zaten ağabeyime kalsa ben hala ilkokula giden kısa boylu, çirkin bir çocuktum. Ama büyümüşüm ağabeyim fark etmese de. Elif de gülmüştü bana. Gülmüştü. Beğenmişti beni. Olur öyle anlar hayatta. Sonra, büyüyünce bir kez daha oldu bana, o yüzden biliyorum. Herşey sanki donuverir gözünüzün önünde. Sadece onu görürsünüz. Onun dışındaki herşey bulanıklaşır, anlamını o an için kaybeder. Uzayın sonsuzluğunda başka bir zamanda ve başka bir mavi gezegen üzerinde, sadece o ve siz kalırsınız. Hayatın, biz ölümlülere sunduğu küçük mucizelerden biridir bu.

Postaneye ilk kez dedemle gittiğim günün gecesi, dedemin çalışırken çıkardığı ritmik seslerle birlikte, uzun süren göz dalgınlıklarına kapılıp, o güne dek hiç aklıma gelmeyen hayallerin beynimin köşelerinde yer tutmaya çalıştığımı dün gibi hatırlıyorum. İçimde bir başkası büyüyor, düşlerimi ele geçiriyordu sanki. Elif'in görüntüleri gelip gözlerimin önüne yerleşivermişti; resim yaparken kağıdı tutuşu, başını çevirişi, bana gizlice gülmesi...

Parmağımı kestiğim gün...

Dedeme bana asıl deri tabakasından küçük bir parça verip veremeyeceğini sordum. Özel bir terlik yapacağımı söyleyince, dedem yüzünde sadece benim gördüğüm o gizli gülüşle, benim için yeterince büyük bir parça deriyi kesip verdi. Yapacağım minyatür terliğin o güne kadar yaptıklarımın en güzeli olmasını istiyordum.

Kalıpları çıkarmaya çalışırken deriyi makasla kesmek istemedim. Dedemin termosuna çay doldurmak için mutfağa gitmesini fırsat bilip en keskin bıçaklarından birini aldım ve deriyi kesmeye başladım. Tam sonuna gelmişim ki, sol işaret parmağımı da bir anda kesiverdim. Parmağımdan hızla kan akmaya başladı. Dedem içeri geldi. Elimi öyle kan içinde görmesine rağmen annem gibi kızmadı. Sanırım sadece ‘ Bir musibet bin nasihatten iyidir ‘ gibi – tam hatırlamıyorum- bir atasözü söyledi gözlerime gülümseyerek bakıp. Kolonyalı pamukla elimdeki kanı temizleyip temiz bir bezle sarıverdi.

O gece parmağımın zonklamasına aldırmadan biraz da ağabeyimin yardımıyla, işaret parmağım büyüklüğünde, bütün malzemeleri orijinal bir terlikle aynı olan kırmızı bir terlik yaptım. Tam istediğim gibi olmuştu.

Cezalı olduğum için o gün evden çıkamamıştım. İki gün sonra erkenden yola çıkılacaktı. Dedemin ertesi gün postaneye gideceğini biliyordum. O yüzden bütün gün uslu uslu oturmuş, dedemle postaneye gitme iznimin başka bir ceza ile kaldırılmasını istememiştim.

Dedem ertesi sabah kahvaltıdan sonra özenle kolileri motorunun sepetine yükledi. Beni de arkasına aldı ve birlikte postaneye gittik. Yol boyunca, en az bir yıl daha o zevki tadamayacağımdan, rüzgarın yüzüme tatlı tatlı çarpmasını hissetmek için gözlerimi kapayıp yolculuğun tadını çıkardım. Dedem kolileri görevlilere teslim ederken, dedemi kendime siper ederek müdürün odasına baktım. Babası oradaydı ama Elif yanında değildi. Birden, belki de o yaşıma kadar ilk kez, içim sıkılıverdi. Yüzüm asıldı. Bugün bile o an aklımda tüm berraklığıyla kaldığına göre, sanırım aşka dair ilk küçük hüsrandı o gün yaşadığım.

Tatilin bittiği gün...

Uyandığımda parmağımın zonklaması geçmişti. Yüzümü yıkadıktan sonra oturma odasının kapısının önünde durup dedemi seyrettim bir süre. Dedemin çalıştığı odaya düşen

sabah güneşi, odaya büyümlü kızıl bir renk veriyor, dedem o her zamanki masal kahramanı duruşuyla, ses çıkarmadan ama dudaklarını kıpırdatarak kuran okuyordu. Kapının yanında beni gördü başını kaldırınca. Gözlerime sevgiyle bakıp gülümsedi. Yanına gittim. Kocaman bir öpücükle sarıldım dedeme. ‘ Sen kal burada’ dedi dedem. ‘ Gitme, benim çırağım ol, senin gibi akıllı birine ihtiyacım var, benim kalfa yaşlandı artık, oğlandan da hayır yok’.

Gerçekleşmesi imkansız bir dilekti ama dedemin yüreğinden gelmiş ve dudaklarında ses bulmuştu. Beni bir başka seviyordu, gözlerinden anlıyordum. Ben de onu bir başka seviyordum. Bunu ikimiz de biliyorduk. O günler ağlamaktan çocukça bir utanç duymasam, o an hüngür hüngür, burnumu çeke çeke ağlardım.

Valizler özenle hazırlandı. Babam eşyaları görür görmez anneme ‘ Naciye teyzeyi koydun mu bavula, hanım’ dedi her zamanki gibi. Hep beraber güldük yine. Annemin sel olup akan gözyaşlarına yakındaki camilerden duyulan ezan sesleri karışıyor, sabahın sessizliği içinde, derin nefesler alışı ve iç çekişleri daha bir belirgin duyuluyordu. Neşe ve hüznün birbirine karıştığı kalabalık bir kahvaltının ardından, herkesle kucaklaşıldı, valizler arabaya yerleştirildi ve babamın hoşçakalın anlamına gelen kısa kornasının ardından yola çıktık.

Kasabadan çıkarken o güne dek hiç gitmediğimiz yaşlı bir akrabaya çok hasta olduğu için gitmemiz gerektiğini söyledi babam. Ara yollardan birine sapıp kasabanın hiç bilmediğim bir mahallesine gittik. Annem ve babam arabadan inip eski kerpiç bir eve girdiler. Arabanın içinden, otuz metre kadar ileride bir çocuk parkı gördüm. Çevresi çam ağaçlarıyla çevrilmiş, içinde tahteravalli, kaydırak ve ikili salıncağın olduğu küçük bir parktı. Ağabeyim uyuyordu yanımda. Alnımı dayadığım arabanın camından boş parkı seyrediyordum. Önce iki çocuk geldi parka. O kadar erken bir saatte çocukların parka gelmelerine çok şaşırdım. Salıncakta ağır ağır sallanmaya başladılar. Aniden esmeye başlayan sert bir rüzgar çocuk bahçesinin zemininden tozları havalandırdı. Sonra kesiliverdi hemen. Çocuklar salıncaktan inip tahteravalliye bindiler. Tam o sırada birden yüzüm ateşler içinde yanmaya başladı. Elimi cebime atıp kırmızı terliğin cebimde olup olmadığını kontrol ettim. Derin nefesler almaya başladım. Bir parka, bir ağabeyime bakıyor, kapıyı açmak, arabadan inmek istiyor ama bir türlü hareket edemiyordum. Korkuya benzeyen garip bir heyecanla, oturduğum yere çakılı kalmıştım.

Arabamız hareket etmeye başlayana kadar annemlerin döndüğünü, arabanın çalıştığını fark edememiştim bile. Parkın yanından yavaşça geçerken onunla bir kez daha göz göze geldik. Yine kısacık bir an için bana baktığını gördüm. Güldü mü Elif , tanıdı mı beni, o gün postanede baktığı delikanlının ben olduğumu anladı mı, bilmiyorum. Aslında bütün bu

gördüklerimin uykusuzluğa yenik gözlerimin altında oynanan renkli bir düş olup olmadığını da hiç bilemedim.

Ana yola çıkan son caddeden geçerken birden, başında o komik başlığıyla, dedem motorunun üzerinde beliriverdi. Ağabeyimi uyandırdım hemen. Dedem bir süre yanımda gitsin diye yavaşladı. Annem tam durmuşken tekrar ağlamaya başladı. Dedem bizi güldürmek için sırtını dikleştirerek o asker selamından çaktı. Yine her zamanki gibi gülüyordu. Sonra yavaşladı dedem. Bizden geriye düştü. Bağ yoluna saptı. Ağabeyimle arabanın arka camından dedeme el salladık. Sabah ayrılırken söylediği gibi, havalar bozmadan önce son kez sarı kiraz toplamak, kalanları da kuşlara bırakmak için, ardında sihirli dumanını bırakarak masalının içine dönüyordu.

Avucumun içinde sıkıca tuttuğum terliğe baktım ve terliği özenle cebime yerleştirdim. Alnımı tekrar cama dayayıp, aklımda Elif ' in gözleri ve gülümseyen yüzüyle, çok sevdiğim yol manzaralarını seyretmeye başladım.

O kış, aniden, dedem en sadık kalfasını, can yoldaşını soğuk bir gecede kaybetti ve kendini emekli etti. Cenazeden döner dönmez önce ev atölyesini kapadı, sonra da dükkanını. Bir daha da malzemelerine elini sürmedi. Gülümsemesi azalmasa da biraz hüznle karıştı.

Uzun süre sakladığım minyatür terliği bir yıl kadar sonra bir taşınma sırasında kaybettim.

O yıldan sonra da hiçbir yaz tatilim öyle çocukça, öyle saf ve öyle heyecanlı olmadı.